

TÖNKÖL JÓZSEF

Forró madártemető

Akár az elnyútt szegényeknek, sebes a hátuk a fekvéstől,
fejükön gallyak és venyigék,
a kapunál a mellcsonti tarajjal rendelkezők,
kimúló füveken hollók, nagy csapatokban kormos varjúk,
a bejárattól balra szajkók, seregélyek, búbos bankák,
jobbra kopott hasú sárgarigók, meggyvágók, tengelicek,
középen keresztcsőrűek, citromsármányok, házi verebek,
hátral szakadatlan pacsirták, fenyvescinegék, csonttollúak,
fülemülék, fakopáncsok, baglyok, darázsölyvök.

Az ablaknál állok, figyelek,
hát ilyen a forró madártemető egy közönséges nap,
ilyenek az augusztusi viharok, a halottak alatt rétek,
fölöttük zöld lángú szárnyak, a csontok nagyrészt köveken,
odabenn talán emberi tárgyak, az öreg sírásó lapátjai,
ott a szememben a szembejövő fény,
az éjszakai ég, a Göncöl, a levegő, fülemben apám hangja,
az ember visszatér a földbe, ahol soha nem akart élni,
a vörös barázda Kőszeg fölött magaslik, mint egy hegy,
senki se visz haza, nyugodt halálra lehet öregedni itt is,
a kiáltások lépcsőház-barlangjában, magunkban beszélni,
hagyni, hogy a kék liftajtó recsegve becsapódjon.

De már régen nem vagyunk egyedül a jég s tenger közt,
jönnek a vasárnapi harangok,
őrült kongásukat nem akarjuk hallani, fölül a szárnyak,
alul a nap, itt ez a fecske, látom siklani a kapu kő-ívénel,
hagyom, hogy a szél vigye, itt van a kezemen,
menekülhet és összetörhet a fű zörgése alatt.